

[Lindinger]

der begynder jo at vise sig tegn på, at vi også må slå lidt til lyd for mændene, for at det hele ikke skal få slagside.

Så vil vi i øvrigt tage statsministerens og specielt socialministerens redegørelse til efterretning og udtrykke ønsket om, at alle medlemmer af folketinget vil gøre deres til, at det internationale børnear ikke bare i Danmark, men også udadtil med dansk hjælp kan få betydning.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg vil starte med at sige tak for den måde, man har behandlet forespørgslen på, at man er gået i dybden, så godt tiden tillod. Jeg er helt enig med fru Grethe Philip i, at det er umuligt at få alt med. Det ved jeg selv efter at have arbejdet med det. Der var mange, mange andre ting, som jeg også meget gerne ville have trukket frem. Jeg vil dog bare sige, at der var sådan set mange konkrete ting, jeg nævnedes. Nu er det jo ikke så lang tid siden, vi havde en anden debat, hvor jeg også nævnedes mange af tingene, og i mellemtiden er mange af tingene fremsat i konkrete forslag.

Det har ikke så meget været det at sige, hvad vi havde gjort og skulle gøre, som det måske er, at vi, ved at der er så mange, der deltager i sådan en debat, får trukket så mange sider frem som overhovedet muligt og får dem belyst ud fra forskellige synsvinkler. Vi er dog enige i, det tror jeg helt fast på, at vi alle ønsker at gøre det så godt som overhovedet muligt for børnene.

Det er bare ofte så svært at finde ud af, hvad der egentlig er bedst for børnene. Fru Ebba Strange var inde på det, og jeg er sådan set enig både med hensyn til film, teater, bøger og mange andre ting, at det skal være det bedste. Men hvad er det bedste? Kunne vi blive enige om at finde ud af, hvordan det skulle defineres, var det godt. Jeg er enig i, at det er et forsømt område. Vi får lejlighed til senere at diskutere børneteater, der ligger et lovforslag om det, men her kan vi da sige, at måske netop på dette område er der sket megen skade, fordi der er gået politik i det, sådan at man faktisk har gået sagen, og at de børneteatre, der virkelig ønsker at spille på et bredt plan, måske leve op til den gamle skolescene o.lign., har haft trange kår.

Når vi ser på radio og TV, ved vi også, at der er særdeles megen kritik af de udsendelser, der kommer. Mange af børnene er skuffede over dem, og mange forældre er også utilfredse med dem, så det var måske en idé, at man prøvede ligesom at finde ud af, hvad det egentlig er, man vil, og prøvede at tilgode en større kreds, end man gør i dag. Man har en fornemmelse af, at det er bestemte meninger og holdninger, der skal frem. Jeg tænker på sådan en ting som, at det ofte, i hvert fald i det, jeg selv har haft lejlighed til at se, er en enlig mor, der har nogle børn, der så skal på besøg hos deres far. For mange børn er det jo en helt ukendt situation. Selvfølgelig er der nogle, der har det problem, men når man flere dage i træk ligesom trækker det frem, spørger man: hvorfor gør man det? Er det det mønster, som man mener er det rigtige? Det tror jeg ikke det er, men det kan godt komme til at virke sådan. Vi andre mener jo, at det vil være bedst for børnene, så vidt det overhovedet er muligt, at have både en mor og en far. Men vi ved godt, at det ikke er så nemt.

Måske skulle vi så se på nogle af de mange problemer, som gør, at ægteskaber går i stykker. Det ville også være til gavn for børnene, om vi kunne få nogle af de ting ryddet af vejen, måske ved gennem lovgivning at sikre forholdene, så godt vi nu kan, hvad det ydre angår; det indre kan vi jo ikke gøre noget ved. Det er da ganske rigtigt, at vi ikke ved lovgivning kan give holdninger og meninger og sige, at sådan og sådan skal man. Men jeg tror, det er væsentligt, at vi prøver at se på, at skal vi hjælpe børnene, gøres det kun ved at hjælpe familien.

Jeg tror, det var fru Grethe Philip, der var inde på, at man havde taget initiativer af den slags, og det sagde jeg også noget om i min tale. Jeg finder det meget væsentligt, at man sætter en behandling ind over for truede børn, hvor man ved der kan blive problemer. Man må dér sætte ind på at hjælpe familien og ikke trække barnet væk og måske anbringe det på en eller anden institution, måske imod forældrenes ønske. Det skaber mange, mange problemer.

Jeg tror sådan set, at hvis vi virkelig ville tale sammen om det og prøve at gå i dybden, kunne det lykkes at finde ud af ting, som vi måske endda en hel del af os kunne blive enige om her.